

elena radu

FII GÂNDULUI

E S E U

ELENA RADU

FIII GÂNDULUI

Editura Virtual

2011

ISBN (e): 978-606-599-882-7

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

I. NOUA MEA FIINȚĂ.....	2
Micul android, porumbelul și litera cerească.....	2
Sunt în Cușma adevărului, vă vorbesc.....	4
Floarea de lumină.....	4
Coșul cu poame.....	5
Poetul fără națiune.....	6
Marele Timp.....	7
Ereticul de serviciu.....	8
După câteva zile, pe înserate.....	9
Soldații mei.....	10
Trăirea viitorului.....	11
Dealurile Istriței.....	11
Imnul deșteptării.....	12
Mă sună timpul.....	14
Așchii de pământ.....	16
Despre trupuri.....	16
Este !.....	17
Merg braț la braț prin acest timp cu un suflu divin.....	18
Vreau să fac epoca asta frumoasă și bine păzită de Dumnezeu.....	19
Salut Cosmosul Cuvântului.....	21
Stai la masă cu poezia și o săruți pentru că azi e ziua ei.....	21
Elena...Ce mai face lume despre care îmi vorbești?.....	21
Dumnezeu trăiește în tine și nu te părăsește!.....	22
O ceață ca o poartă.....	23
Disperarea pământeană mă aduce uneori la limite imposibile, dar sunt salvat.....	25
Energia se lasă moale pe acoperiș.....	26
Salut vântul.....	26
Doamne, mă primești la Tine?.....	27
Merg cu adevărul să luminăm lumea.....	28
Chip nou. Cuvânt nou.....	29
Emoții astrale.....	29
O istorie de o mie de ani.....	30

II. FLUTURELE.....	31
Lumea destinelor.....	32
Ora locală a universului	33
Mă văd din nou urcând în cetate și strigând lumii.....	34
Adevărul e Unul.....	34
Câțiva cetățeni ciuruți și poetul	36
Dezleagă-mă.....	37
Fluturele a venit și a scris pe fruntea mea Cuvântul. Gloata a rămas mută apoi el s-a transformat într-un ins de lumină.....	38
Această mare Constituție : Cuvântul	38
Câte văi adânci ale lămuririi.....	40
Cântă-mi libertate cântecul tău de pregătire, limba leilor din care vii și te așezi pe creștetul meu, cântă-mi libertate, vreau să fiu eroul tău.....	41
Cum rămâne însă cu echinocțiul de primăvară și cu povestea lui?	42
Cercuri de lumină	43
Artele configurării omului.....	44
Sunt Frate ! Și fratele meu ești tu !	45
Din mii de ani și mii de lumi Te uiți la mine Doamne, mă crești în văzul tuturor și aripi blânde-mi poartă.....	45
In ziua în care am plâns că sunt singur Mama Cosmică mi-a dat mantia protecției.....	46
Cap de reptilian... apoi șira spinării... ..	47
Baza noastră.....	49
III. NOILE PRIMĂVERI.....	50
Vino în fiecare dimineață să vorbești cu Mine.....	50
Pe rândul de vie... ..	51
Mărturii la locul faptei.....	52
Identitatea mea... ..	53
Nu uit să traversez culoarul îngăduinței	54
M-au cernut zeii... ..	55
Pânza Fratelui.....	55
Ochiul Domnului	56
Glasul Nemuririi Neamurilor.....	58
Demnitatea de a primi Cuvântul și a-l arăta așa cum este.....	59
Alegerea Adevărului	60
Ave Cezar!.....	61

Vuietul originii.....	62
Rezerva unei stări din care mă compun.....	63
Legea urii și a firii	64
Leagănul Ochiului.....	66
În ce pot să mă scufund când mă aflu în ținuta de om... În ce mizerie.....	67
Durerea celor două ființe	68
Câmpul de luptă	70
Bolul de lacrimi	71
Puterea Gândului.....	72
Tichia.....	73
Propilee ale Adevărului.....	73
Tot Adevărul	74
Eu, insul iubirii de lumină	75
IV. BUNUL CUVÂNT	78
Promiți o lume atunci când tu însuți o ai.....	80
Forma pământului se va închide și va străluci soarele.....	81
Adevărul e în mâinile mele.....	82
Figurile din piatră – o nemurire în care mă aflu cu liniștea deșertului auriu aproape	83
Trebuie să-ți permiți Adevărul ca să intri în lăcașul Lui	84
Mă întâlnesc cu lumina din care provin.....	85
Toamnă și revoltă socială	86
Și tot toamna, într-o seară... ..	87
Ramura Frăției	88
Teoria privirii nobile și a culcușului pe care-l pregătim pentru ea	89
Adună-te și vino lângă Mine. Trăiește povestea cu zei.....	90
Mi-e sete să calc gura de rai	90
Omul din gura de rai.....	91
Așezarea și noile ei programe	92
Ființa... ..	93
Mă pronunț în lumină	94
Viul țesut.....	94
O clipă de libertate	95
Palatul de cristal.....	96
Reptilianul, maimuța, Fratele și scheletul de uriaș	96
Ființe din cuib legate de soare, de mătasea lui învăluitoare.....	96

Spre îndumnezeire	97
Blonzii.....	98
Poveștile Timpului și ale gradului meu.....	98
Cușma Adevărului	99
Leii cu chip de oameni blonzi.....	100
Linia chipului strămoșesc	101
O să-ți arăt Chipul Meu.....	102
Dacii.....	103
Sosirea celorlalți Frați. Nevoia de neam ca de o arhitectură a Gândului	104

Pentru Alexei

I

NOUA MEA FIINȚĂ

Mă aflu în minunea timpului, în miezul lui și sunt cu adevărat al lumii mele. Timpul este ca un înveliș, stau cu frații, râd și vorbim pentru că eu povestesc. Îmi place în acest miez, o parte din mine merge într-o zonă alăturată pentru refacere și reconstituire.

E timpul cu care mă afixez în lume și cu care am învățat să port bătălii. Nu vreau să mă mai întorc și totuși forma mea e prelucrată în laborator în timp ce eu stau aici. Apoi frații îmi arată pe un ecran luminos o lume care va fi a mea și în care mă voi bucura. Imaginea se derulează și mă încântă. Trebuie să accept doar din nou trupul. Trupul meu se împarte acum în multe fracțiuni și văd tot ce i se întâmplă. Încă nu știu așezarea în care voi purta nevoia de a fi.

Se creează alte concepte care ulterior vor deveni ființe. Mă inund cu atmosferă de lume. Rămân cu frații pentru că trupul nu e gata, încă se află în laborator, îl aștept, fără a mă teme sau a fi înfrigurat.

Înțeleg definiția de grad a fraților, a câmpiilor prin care zburdă și se leagă de chipul omului. Chipul meu deja e legat de alte chipuri. Timpul e gata, urmează să aducă trupul.

Am stat în poziția de restituire a chipului, dreaptă și așteptam să se aducă din laborator figurile ce urma să mi le pună frații mei. Nu-mi amintesc să fi avut ceva de spus, tăceam, ascultam, priveam. Timpul mă măsoară pentru a da valoare a ceea ce aveam să port și să spun. Ceilalți frați stăteau în spate și se uitau cum sunt identificat. Cât de departe e lumea de noi și cât de mult trebuie s-o iubesc... Voi sta cu ea la masă și ne vom închina, îi voi da șalul ce-o va acoperi. Toate amintirile pe care le-am avut au devenit un soi de lumină.

Micul android, porumbelul și litera cerească

M-am ridicat din pat obosit, extrem de obosit și după o vreme m-am dus la geam să văd cum este vremea. E început de vară parcă, frunzele copacilor arăta asta, dar nu-mi dau seama cât timp a trecut. Oglinda spre care arunc privirea reflectă un chip care nu este al meu și încerc să mă detașez de el. În clipa asta nu-mi amintesc nimic, dar iau cunoștință de propria-mi făptură. Sunt ca după o lungă noapte de beție...stelară.

După primele momente ale dimineții nici măcar nu știu ce să fac, cum să mă comport. De unde să iau lucrurile și de ce să le iau. M-am trântit din nou în pat ca să adorm, dar mi-am adus aminte că am avut un vis. Eram pe bățatură, la țară. Verdeață în jurul căsuței. Un android mic îmbrăcat în hăinuțe cu dungi, stă și se uită la mine. Nu suntem decât noi doi. *De ce te-ai îmbrăcat așa?* îl întreb uimită. *Așa îmi place!* răspunde cu emfază în timp ce se admiră. Hăinuțele peste figura lui robotică îl fac caraghios. Dar este în curtea în care am existat și se joacă...

Apoi alte vise se deslușesc încet, încet de parcă trebuie să mă recunosc, să-mi aduc aminte cine sunt. M-am trezit la un moment dat pentru că am simțit ceva ciudat. Era miezul nopții. Un porumbel venise la geamul meu și stătea pe gânduri. M-am apropiat ușor să nu-l sperii, dar el nu se speria, parcă mă aștepta. L-am privit minute în șir, așteptam să se întâmple ceva, să comunicăm... Am ridicat privirea și printr-o gaură vedeam un cer extraordinar de înstelat, superb și o literă cerească... O literă cerească... Dar ce literă... Îmi revin, mă scutur ușor, tremur uimită, litera cerească pare să-mi spună totul, de unde vin. Vreau să ating această literă...

Timpul se uită la mine prin porțița lui, vede că trăiesc litera cerească. Litera cerească va veni, îmi sună gândurile, să mă trezească din amorțire. Ce clipe de strălucire sufletească! *Trebuie să mărturisesc* – asta a venit ca o pecetluire pe buzele mele, spontan și imperativ. O mărturisire dreaptă, fără apel. O mărturisire cu glas șoptit însă, cu timpul alături, vom povesti lumii, ea va sta cuminte și va asculta, căutând cu ochii stinși adevărul celor auzite. În această clipă de preamărire lumească aș vrea să scriu poemul vieții mele să fie privit și ascultat de acești ochi. Un poem care nu are sfârșit, se definește mereu și mereu precum universul. O, ce frumos va fi... Eu deja îl văd și-l aud. Poemul vieții mele va fi cântat în cor de slușbași ai Gândului.

Și cu toate astea gustul tuturor lucrurilor pe care încă le mai simt este amar, ce caut înapoi în această lume, sunt bolnav și refuz orice medicament. Frânturi din dubla mea existență par să mă anime dar nu mă încântă. Sunt ostoit de vreme, nu mai pot să alerg nici pe drum nici prin spațiu. Reflectam la tot ce-am văzut și auzit, că trebuie să mărturisesc...

...Dintr-o dată văd coborând o femeie cu trupul învăluit într-o aură, se apleacă spre mine, eu fiind mai mică și mă sărută pe amândoi obraji după care vorbește cu cineva. În jurul nostru se formează un cerc de lumină care se înalță ca un gard ca să nu poată pătrundă nimeni în timp ce noi stăm de vorbă. *Nu mai plânge*, îmi spune. Eu îi povestesc durerile și neputința, ea mă convinge să rămân, au nevoie de mine *aici* și să nu sufăr pentru că nu voi fi singură. Mi se pare că stă cu mine multă vreme, îmi spune lucruri de care îmi voi aminti pe urmă. Dincolo de cercul de lumină suntem bine păzite.

Apoi, după o vreme simt cum devin altul, corpul meu nu mai e integral, l-au preluat, stă în lumină întins și e compus din noi versuri. Văd doar că se lucrează intens și agitat.

...

Noua mea Ființă... Cât aș vrea să beau o ceașcă cu cafea și să alerg pe rândurile de vie...

Timpul se naște din nou sub carpeta pe care am peticit-o. Carpeta sub care s-a născut timpul este veche, uzată, pe ea mă întind însă pentru a simți temperatura lui. Este haina mea de petrecere cu timpul. Păstrez această țesătură veche, o să mă așez mereu pe ea să simt, să văd și apoi să spun. Nu vreau să pierd lumea vreau s-o văd de sub țolul acesta rupt. Aștept noi fracțiuni de iubire, la ce mi-ar folosi un covor moale? Gonesc spre ora universului. Spre el privesc și sper. În acest univers am

cumulat speranța pentru Dumnezeu.

Apare și Fratele meu. Îmi aduce o lume din depărtare, o gloată, transportată demult într-un alt spațiu și timp. Mi i-a adus în vizită, ca pe un dar, să-mi arate că nu totul e în zadar, că avem ceva de făcut. E un dar pe care-l văd cu ochi noi parcă. Mă deslușesc și regăsesc sub forme de dragoste divină. Da, voi rămâne *aici* și voi face ceea ce-mi vor spune *ei*... Nu voi mai plânge poate și imediat înțeleg de ce în visul acela ademenitor mi s-a arătat căsuța... Cum mă țin legată de amintiri frumoase ca să mă convingă să rămân.

Sunt în Cușma adevărului, vă vorbesc

Timpul m-a adus în așezare. Măreț e timpul care mă dizolvă! Măreață-i vremea care se destramă! Am mai crescut în infinit, dar și pe ogoarele vredniciei. Vreau să redau materia în care locuiesc acum și mă înfățișez. Cum să renunț când simt mai mult decât atât? *Totul* încă nu a fost spus. Fiii Gândului marchează teritoriul pe care ne vom așeza. Să mișcăm ogoarele din nou. Aerul spațial accelerează principiul refacerii pământului. Sustragem din puțurile energiei temperatura neamului. Nu mai e timp de pierdut, totul trebuie să înceapă. Să fie aici.

M-am culcușit cu frații într-un păier, hotărâm, pregătim un mosorel. Mă bucur de infuziile Gândului și streășina la care vine rândunica să-și hrănească puii. E aceeași zi de vară...

Așteptăm numerele. Recoltăm în continuare privirea. Grâul abia a fost adunat și suntem în adăpostul lui, ascunși de privirea omului. Lucrăm destul de agitați și oarecum speriați. Auzim pasul omului, foșnetul lui. Ne grăbim pentru că trebuie să intrăm din nou în golul timpului pe care am venit.

Era atâta soare și atât de frumos. Am învățat să iubesc din nou, să-mi cer drepturile și să-mi apăr identitatea. A trebuit să-mi amintesc toate locurile ca să pot fi aproape, să înțeleg natura și limba, proprietatea timpului în care acești oameni se plimbă, să mă adaptez la razele solare. Am coborât din noi și noi ființe ca să-mi creez urmașii.

Mă întorc pe pământ cu mari rezerve stelare și acumulări de energie. Revoluția bate la ușă, se împart armele vorbirii. În toamna asta vom fi absolut noi. Lumea va vedea înfățișarea pe care o ascundem demult. Am în mine spații, timp. Rețin adăpostul, aici m-am cernut în puterea de a fi. Timpul ascunde noi valori ale pregătirii mele. Singura putere de apărare este Cuvântul. Mă apropii de minunea de a face pacea și a privi omul pe treapta istoriei noastre.

Floarea de lumină

Deodată explodează în mine o floare de lumină. Lumina a ieșit prin trup și mă înălțam. Floare de lumină, roagă-mă să știu...m-am trezit șoptind deodată entuziasmată. Simțeam explozia frumuseții în rândurile cunoașterii. Explozia luminii trimite ecou în atmosferă, ecoul e un prilej adecvat de a trece în nemurire și până atunci de a-mi face tot felul de favoruri. Ecoul e pe primul plan

al cunoașterii mele. Parcă mă cufund în absolut și trăiesc materia purtătoare.

În atmosferă se formează mici flori care vor crea termenul de primire al fraților. Nimic nu-i părăsit, totul e pătruns până în adâncuri. Micile flori de lumină se transformă în mici androizi care vor lucra cu mine termenul de care vorbeam. Am văzut din nou secvențe din derularea lumii noastre. Câteva imagini se trimit spre copiile indiferenței pentru a le organiza.

Copiii care au ieșit din floarea de lumină au izbucnit din mine. Adevărul a rodit și acum scot rodul să-l arăt. Lumea pe care o aștept aduce vulnerabilitate omului bogat. Între timp construim un tunel de lumină prin care frații se apropie de noi, îi aștept cu înfrigurare. Oh, ce vrajă atunci când te simți atins de miracol. Emoția mă gătuie. Sunt ca un fecior frenetic. A sosit clipa.

Omenirea intră într-o ușoară adormire, e atâta liniște peste ea. Întrunirea are proporții cosmice. Prima linie a energiei se coace. Ce se vede pe aproape? Ce să mai opresc din timpul care a fost? Îndrum noile nave. Doamne, dacă-Mi dai totul nu o să păstrez nimic pentru mine. Prima putere pentru prima manifestare sosește. Lucrez pentru crezul de nemărginire. Nu mai sper decât în timpul credinței.

Coșul cu poame

Nu cred că mai am frustrări, nu mai sunt bolnav, visez la lumină, mă îmbăiez în ea. Iau coșul cu poame și mă duc la frații mei să-i hrănesc, să le dau licoarea vieții. Merg singur pe cărăruie și mă întâlnesc cu omul, cu puterea lui de a învia și a fi mai departe aici. Îl salut și nu ocolim surâsul. Îi dau să guste din coșul meu cu poame. El se uită întrebător și neliniștit pentru că nu mă cunoaște.

Merg mai departe. Sunt singur, dar cu Gândul. În jur verdeață și păduri. Deja pot să vorbesc cu lumea mea, să-i transmit ceea ce fac. Merg pe drum și transmit cu gândul. Vorbim despre un viitor sublim și despre o artă a remanierii. Nu sunt speriat. I-am dat omului din coșul cu poame și l-am trezit. Ceea ce transmit e departe, spre mari inventarieri.

Exist, dar sunt ca o stea. M-am oprit să mă odihnesc. Mă uit în jur, toate vremurile sunt pe aici iar eu vorbesc în continuare cu ai mei. Dau târcoale omenirii și simt viața. Am indicii clare în mișcare, timpul este seducător. Mi s-a adăugat ceva la trup pentru a putea merge mai departe și a mă așeza în rândul flămândului.

Este cald, extrem de cald... Întâmplător mi-a venit în minte când am văzut ultima oară un fluture. Am început să mă gândesc la această problemă, nu puteam să-mi aduc aminte. Memoria nu poate să-mi joace feste, mă frământam eu. Dar de ce e important un fluture în momentele astea? Ce relevanță are? Pașnicul zbor? Frumusețea? Nu. Simt că un fluture nu poate fi doar un fluture, trebuie să fie mult mai mult.

Poate această amintire este doar unul din efectele trăirii mele în timp. Am mai fost aici. Mă privesc, cunosc hainele astea... și privirea.

Porumbelul m-a găsit și mă asculta. Ești aproape de lumea pe care o vezi murind. M-am oprit și eu, așteptam să văd ce-mi spune porumbelul. El stătea și se uita concentrat într-o parte.

Frații pregătesc drumul și vin în grabă după mine. Plec în grâu. Mă încred și fug, să aud ce trebuie să fac. Tremură în mine adevărul pe care urmează să-l spun, tremur eu, mă uit dincolo de toate, la cerul azuriu și moale. Mă tem că acest adevăr va face victime.

Aici ne vedem și suntem agitați. Împărțim sarcinile, plecăm.

Este de ajuns să cred că încă pot întreba și afla, să mă vântur printre oameni și să le văd chipul. Timpul își tratează valorile pentru a rezista.

Poetul fără națiune

Au venit însă vremuri de restriște, anarhie, convulsie socială, degradare umană, disperare, conducătorii falși... nu mai pot să rabd. Eu însămi risc să devin unul de-al lor, să mă înfrupt ca o vită și să râgâi de plăcere. Să spun apoi, mă simt bine și extrem de eficient, am învins criza cu aceste râgâieli, ce-mi mai trebuie ? Capacitatea mea se oprește însă într-un timp aproape nevăzut și care nu poate fi ascultat. Sunt în stare de multe patimi, dar nu toate mă satisfac. Unele rămân un simbol al neputinței. Mă închid în puținele noastre puteri și plângem mocnit. Ai fi putut să faci mult mai multă istorie dacă nu era această mizerie socială. O istorie pe care ei o numesc evoluată.

Criza ni i-a adus în față pe marii ei producători. Toate se prezic a fi vinovate și pe sfârșite. Sunt poetul fără națiune. Am pierdut națiunea în timp ce o trăiam și o iubeam cu sângele cald al pământeanului sărac. Sunt poetul fără națiune nu pentru că m-am răzgândit, ci pentru că nu o găsesc. O strig și nu-mi răspunde. Am pierdut Gloria de a avea o națiune deși sunt îmbrăcat într-un poem de mătase, în culori roșii, galbene, albastre...

Mă întâlnesc cu frunzele, cu pomii, cu păsările care caută firimiturile națiunii. Sunt poetul fără națiune pentru că am iubit-o prea mult și am epuizat-o cu stăruința de a fi a mea, de a-i da trupul meu fierbinte să-și încălzească fiii bolnavi.

Stau îmbrăcată frumos, încă aștept îmbrățișarea, dar ea rătăcește după oamenii cu bani ca o prostituată. Națiunea nu va veni...

Dezbrac poemul de mătase și nimeni nu-mi pune întrebări pentru că nimeni nu există. O să mă trezesc dimineața și o să-mi petrec timpul ca de obicei, fără națiune. Poate voi plânge puțin, dar o să-mi revin repede din desuetitudinea lacrimilor. Voi începe o viață nouă, cu demnitate chiar dacă am fost părăsit de marea mea iubire - națiunea. Nu mă pot abține, sunt prea naiv.

Doamne, fă-mă bine pe mine și pe prietenii mei să putem trece cu bine dincolo de opreliștile Tale. Adu-mi înapoi națiunea că nu o mai pot plânge, am obosit. Vreau națiunea care mi-a văzut cel mai bine chipul, care m-a strigat pe nume, m-a întrezărit în somn.

Am speranța că mă pot revedea cu națiunea. Într-o zi îmi voi pune din nou poemul de mătase

și voi iubi mai mult, mai învrăjbit.

Marele Timp

Mă aflu la marginea pământului și privesc în gol. Ce se află dincolo de toate acestea? Mai există ceva care să ne îndrume? Ne mai vede cineva? Cum trebuia să fim ca să nu ajungem aici?

Mă aflu în fața dezastrului omenesc și nu mai pot să-l privesc. Adevărul e fals și falsul a devenit adevăr. Schimbarea la care am visat a eșuat, forțe malefice se plimbă pe aici întărâtă populația și instigă la minciună. Foamea și sărăcia sunt ascunse de adepții lor, prezicători de lumi bune, dar care nu vor veni niciodată. În fiecare dimineață simt cum moare câte un adevăr. De ce m-am întors? Așadar, plec, mă îndepărtez...

Sunt la capătul pământului și privesc în gol. Nimeni nu poate să mă oprească. Nu mai există nimeni. Poate nici nu a existat. Faptele bune le-am văzut doar prin imaginație și filozofie omenească.

Ce adevăr crud și instabil!

Am pierdut sentimentul că pot să înving, că-i pot lua după mine și pe ceilalți. Că pot să aduc adevărul și bunăstarea. Iată-mă la marginea pământului nestrigat de nimeni, nevăzut. Dureros sentiment.

Apoi, văd cum se apropie *gluga timpului*...vine încet prin spate și mă acoperă. Îmi acoperă capul, fruntea și încet, încet mă absoarbe, mă retrage dinspre marginea pământului. Mă simt dus, întors la pământeni, din nou în mijlocul lor unde nu mai pot să trăiesc pentru că nu mai pot să exist. Am fost doar însuflețit de un suflet frumos și dinamic, dar vraja aceasta a dispărut.

Timpul mă trage înapoi. Nu vreau, tot ce-am creat a fost iluzia unei existențe pierdute, o formă de speranță pe care mi-am construit-o împotriva tuturor. M-am mințit și am mințit pentru că eram îndurerat și sfâșiat de nelegiuirea durere. Nu exist, nu exist.

Am creat o deșertăciune și mai mare vorbind despre speranță. Nu mai sunt la marginea pământului și totuși nu mă simt bine. Nu știu în ce punct al lumii mă aflu. Satana a învins. E cu noi și ne iubește, vrea să ne rezolve toate problemele, ne întreabă ce nevoi mai avem. Pentru că Satana are bugetul în mâini și face toate jocurile corupției. E îmbrăcată frumos, are planuri de salvare a omenirii. Să-i vindem câteva mii de ani și mii de generații să domnească pământul. Satana e îmbrăcată în haine scumpe și vedetă la televizor.

Am senzația că vreau să plâng pentru tot ce-am crezut și nu mai cred. Mi-e rușine pentru că am creat o speranță care nu există. Am văzut marginea pământului și am stat deasupra ei. *Gluga timpului* m-a tras înapoi. Iubirea de lume a fost o pierdere de timp, de substanță. Nu o să regăsesc niciodată ce-am pierdut. De fapt ce nu am avut, dar aș fi vrut să am. Blândețea unui scutec. Am fost prigonit și m-am zbatut. Am urlat până ce m-au auzit învingătorii. De ce m-a adus *gluga timpului* înapoi? Cum m-a tras de pe margine...

Doamne, oare nu am crezut în Tine suficient ca să fiu mai bun? Dacă nu sunt înseamnă că nu am crezut. Înseamnă că m-am insinuat din cauza spaimei, a dorului de scutecul blând. A spaimei că sunt.

Am promis săracului o lume mai bună și nu o am, am bătut la poarta lui și nu o are căci nu i-am dat-o. Ce forțe m-au atras în jocul acesta?

Azi am depus armele. Sunt învins. Am pierdut bătălia. Anii străvechi ai unei lumi când așteptai înfometat o bucată de pâine au revenit. Am trăit ca să pierd din ce în ce mai mult. Hăul de la marginea pământului pare o pace mai mare decât altceva.

Timpul m-a tras de acolo, ce fac? Să văd mai multă disperare în ochii celor care am crezut că-i voi salva? Să nu pot să le arăt nimic? Nu, Timpule, mai bine lasă-mă aici, să mă răstorn în hău.

Trebuia mai demult să mor, să nu mai aduc la mal cuvintele și să le prăvălesc în fața oamenilor. Mă simt extrem de răspunzător acum. Satana a învins și-i știu bine locul – e pretutindeni.

Sunt mort, dar plâng. Am crezut că m-am apropiat de zei, că am vorbit cu ei. Că știu calea. Nu am să pot povesti tot ce mă răpune. Nu am timp. Și locul unde m-a lăsat timpul nu-mi oferă un confort prea mare. Cât trebuie să fi răs toate de mine...

Am avut păcatul de a fi perseverent. Știam când trebuia s-o sfârșesc și nu am făcut-o.

Ereticul de serviciu

Și sentimentul meu de vinovăție continuă într-o durere și mai aprigă. Cineva m-a cioplit și m-a expus în piață. Încă o zi în care nimeni nu spune nimic și tăcerile sunt aprinse. Eu și adevărul suntem undeva departe, izolați, nu ne vede nimeni, nu ne caută. Mă întreb dacă adevărul meu e adevărat. Dacă l-am rostit de ce e atâta tăcere în jur?

Nu ar fi mai bine să îmi pregătesc uitarea? Și o pregătesc. O văd. Văd cum din focul uitării mele ies chipuri pe care le-am mai avut, dar cu un singur surâs.

Acopăr sânii cu brațele jenată și țin capul plecat. Lumea mă privește, dar nu am totuși alte organe, se uită mirată. Am fost ereticul de serviciu și aștept flăcările. Nu am să pot povesti rușinea pe care o simt și mă ține atât de vie. E ciudat că nimeni nu mă huiduie deși am făcut multe păcate – am promis o lume mai bună, că cineva are grijă de noi. Am promis că-i învingem, că le nimicim puterea și că vor fi semenii noștri egali. Și nu au fost doar vorbe de poet. Nu mai am nici măcar o armă cu care eu însămi să mă apăr. Unde e lumea promisă, unde?

Ceea ce nu pot să contest a fost emoția și durerea cu care am spus toate aceste lucruri. Credița în ceea ce am văzut. Vreau să răsune glasul meu. M-am ruinat sufletește crezând în dragoste, bine, fraternitate...

Doamne, iartă. Iartă și pământul pe care am călcat căci l-am murdărit cu ființa mea. Iartă-mă ca ți-am privit soarele și m-am mândrit cu lumina lui. Iartă-mă că nu m-am sacrificat.

După câteva zile, pe înserate

Înserarea mi-a adus liniștea și poziția mea în lume. Sunt cel care știu că sunt. Niciodată nu pot fi altceva. Dar am sentimentul că am rămas în acea piață dezbrăcată, cu capul plecat în rugăciune. Singură și vântul trece pe lângă mine, mă mângâie. Sunt în mișcare din nou și mă uit peste lume de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, deși am fost tulburat de o energie negativă. Cum să abandonez cauza pentru care sunt născut? Nu aș putea niciodată să am altă lume în afară de cea a fraților.

Vremea e plăcută, nu trebuie decât să mă întind, să văd nemurirea în chipuri dulci. Și în toate astea nebunia de a te crede firesc și util. E una din verile în care trebuie să viețuiesc. Am destulă putere, dar o țin în rezervă. O pot privi însă, mă pot gândi la ea. Tihna verii îmi aduce multă plăcere și relaxare. Povestea nu poate fi oprită aici pentru că are admiratorii ei.

Ce tulburător e totul și mă întreb de unde vine și cum vine. Cum adăpostul devine un cert mulaj al sferei. Ritualul încăperii în care intru a faimos și plin de siguranță, de foșnetul ușor al omului. Îi aud pașii fără opincă și mă minunez. Devin din ce în ce mai obiectiv și mai temperamental. Am fost ieri la munte, m-am urcat pe colinele refacerii și m-am apropiat de zei.

Cât aș vorbi... dar trebuie să mă opresc, să iau masa de prânz.

Noul timp își aduce lumea la izvoare să bea apă limpede și să trăiască nemurirea. Mă întreb ce aș fi putut să fiu dacă nu un ins atât de viu. Deștelenirea timpului și avantajele sale. Timpul e smuls cu rădăcină cu tot, i se dă coaja la o parte și Gândul își face loc. I se desfac membrele și se măsoară tălpile. În spatele nostru se coace istoria în care vom fi alții. Temperatura ei arată gradul în care poate să viețuiască omul. Timpul ne poate aduce înapoi, mai presus de lucrurile simple și de angajamentul lor. O să încep o viață nouă cu mine în grup și multe cereri de ființă. Voi da totul pentru a lucra cu acești factori vii pentru că ei și-au săpat grădina singuri și au pus sămânța. Chiar dacă uneori mi se pare o nebunie să mă simt legată de această lume.

Timpul stă pe umerii mei, îl simt, văd și sunt pregătit. Urmăm calea de acces a ființei, reglăm corpul, ne apropiem s-o întrebăm. Omenirea trebuie să devină o artă pentru frumoșii ei corespondenți. Timpul stă pe umerii mei și privește lumea. O țesală. Ea nici măcar nu simte apropierea. Să fie adevărat? Să fiu cel mai adevărat? Să fiu cumpărat? Gustat? Să refac viul și credința sa?

Trimitem o linie de corectare a chipului omului. Ea lucrează pe fața lui și-i rescrie gândul. Resorb atmosfera ca să pot să mă deplasez și să fiu cu ai mei. Semnele lor vin spre mine din depărtare.

Trebuie să exprim tot adevărul, să nu mai rămână nimic din mine. Să mă trezesc dimineața foarte devreme și să-i dau drumul să alerge. Cum să se trezească lumea fără mine în gând? Cum să stea lângă plită și să nu se gândească la mine? Cât e lumea de adâncă tot mă înfășor în ea. Mă tem că sunt mai adevărat decât adevărul.

Soldații mei

În clipa asta se croiesc soldații care vor veni să mă apere. Ei stau drepti pentru că li se face conturul. Încă nu au privire și vorbire. Îi văd cum sunt pregătiți pentru mine. Apoi soldații trăiesc brusc pământul, îl văd și mă identifică. Soldații tresar, ne interceptăm. Din trupul meu iese un abur ușor. Soldații vin în linie dreaptă, apoi se duc și fac curățenie în punctele gândite de mine. Fac curățenie cu o intensitate acerbă, eu stau aici și le dictez. Gândul lor ajunge pâna la mine și mă întreabă dacă e suficient. Nu, nu e, mai trebuie. Altfel nu pot să calc locul acela și nu pot să rezonoz.

Soldații muncesc. Eu sunt în cel mai fidel costum, cel astral. Oricum mânecile hainelor nu mă mai încăpeau și râdeam când încercam să pun haine peste corpul acesta. Soldații muncesc să purifice locul. Sunt înaintea mea, degresează locul. Ce farmec. Altădată eu făceam asta.

Acolo trebuie să cultiv un ideal de îmbrățișare. Voi merge cu încredere și curaj spre locurile acelea. Apoi soldații își recapătă înfățișarea și dispar în abur spre cer.

Știu că trebuie să lupt și să nu mă tem. Știu că trebuie să fiu acolo. Știu că pot să rostesc adevărul fără ca acesta să aibă prejudicii. Limba mea va fi înțeleasă și de prunci și de păsări. E limba lumii mele. E coșul viu pe care îl arat și din care vin cu surâsul stând pe chipul meu, cu timpul șoptit lângă ureche pentru a mă coordona. Lumea se uită la coșul de viu din care vin și se miră. E totuși calmă și senină. E coșul în care am fost crescut și recunoscut. Mersul plăcut al lumii mă îmbie. Aș vrea să rezist cât mai mult. Lumea mă întreabă despre lumea mea...

Văd o nemăsurată lume de prunci pe care îi voi salva, mă uit la ei și mă zgudui de câtă putere este în mine și ce pot să fac cu ea. Pruncii mei dragi, roade ale nemuritorilor.

În ce putem crede azi dacă nu în puterea Cuvântului?

Sunt un colos, mă identific. Lumea mea își spune poezia și muritorii se uită. Trecem peste paginile privirii. Doamne, ce timp e ăsta, rodesc extrem de mult. În ce timp stau aici peste mări și zări, înfloresc copacii și îi simt în mine și pe ei.

Timpul mi-a făcut o surpriză. Brusc, chipul meu se reflectă în toate zările lumii. Parcă ar fi Farul din Alexandria și se rotește, se rotește în lumini peste mări și țări.

Senzația Farului persistă, iar eu mă simt cum nu mai m-am simțit. Puternic, făuritor de lumi.

Din spațiu îmi sunt trimise ultimele costume pe care trebuie să le port în viu. Văd totul cum nu am mai văzut, ridic spații de lucru, micii mei copii, adorații mei... Din ce stea vin și mi se alătură să facem lucruri bune împreună. Ei sărută lumea pe care eu o iubesc. Chipul lor îmi este drag, dar ce anevoios am ajuns la ei. Sădim flori, meri, peri, strig universul, mă aude. Apoi începe o ploaie măruntă și călduță.

Mărturisesc adevărul care îmi stă în oase și mă slujește. Mărturisesc că nu sunt indiferent și nici opus. Mărturisesc că sunt fiul Domnului. Mărturisesc că plâng pentru că vine timpul întrebării.

Da, așa stau lucrurile, așa se prevăd.

Trăirea viitorului

Am văzut viitorul...și l-am trăit câteva clipe. Pe marginea unui râu foarte limpede și îngust m-am întâlnit cu un bărbat înalt, îmbrăcat în cămașă albă. Am luat-o împreună pe râu, dar nu în jos, ci în sus. Râul era de o limpezime uluitoare și noi mergeam cu picioarele prin el, urcam. La un moment dat am văzut o pajiște mare, un palat în depărtare și fete frumoase în alb care se jucau pe pajiște. Bărbatul mi-a spus că palatul acela va fi casa mea, acolo voi locui. Apoi a dispărut. Nu știu dacă era Iisus sau doar semăna cu El.

Am văzut viitorul, palatul în care voi fi, dar totuși sunt aici. Încă mai cred că toate au însemnătate și putere de influență. Trăirea viitorului are o substanță sublimă, de încercare și dăruire în lucrurile pentru care te afli pe pământ și pe care le slujești.

Un loc în care mă rog este sufletul și gândul meu. Mi s-a părut că m-am considerat retras din lume. Adevărul trebuie să-l aflu, să fiu prezent la apariția lui. Și să ne respectăm reciproc. Sunt viu și-mi parcurg teme. Intru în deschizătura cerului, trec dincolo. Sunt răvășit de frumos și de vremea bună. Sunt rămas în timp. În acest timp deși mi-am văzut viitorul și știu ce voi face în el. Dar timpul meu nu este aleatoriu. E o nevoie piramidală de a fi în acest timp. Vreau să știu unde a început supliciu și unde se termină fericirea. Minutele trăite în costum s-au dus ca o boare. Am să pot întinde mâna spre al meu și am să-l aduc la mine, în confortul trecerii spre infinit.

Am trăit pământul, dar și el m-a trăit pe mine. Dacă nu aveam patima lumii poate nu mă îmbrăcam atât de frumos. Trebuie să fim tineri și să să glăsuim adevărul. De două zile mă rog într-o sublimă dragoste de adevăr. Se apropie poemul trecerii într-o altă ființă. În clipa asta parcă am văzut tot ce se putea vedea într-o lume. O frumusețe de netăgăduit. În rolul meu circumstanțial trec deseori prin minuni și vreau să mărturisesc gustând un strugure din viile mele roditoare. Nu însemn nimic dacă nu încerc, dacă în această compilație a clipelor nu mă întâlnesc și cu mine.

Dealurile Istriței

Clipele ce mă dor mă usucă puțin câte puțin, stând întins pe dealurile Istriței de unde văd frumusețea viilor și mă satur de tot ce este omenesc în mine. Ce continuare stranie a existenței, să mă leg mereu de ceea ce a fost, de locurile pe unde am trecut și simțit vatra timpului și a strămoșilor mei. N-am să rog pe nimeni să slăvească Gloria poporului meu. Am să-l rog însă să bea un pahar cu vin din cramele adevărului. Avem datoria să le vorbim strămoșilor prin faptele noastre. Toate darurile acestui popor strigă după tine, trebuie doar să te întorci, să le vezi fața.

Grație acestui popor sunt atât de frumos și lumesc. A livezilor din care savurez cel mai bun și zemos fruct. Fruntea mea este de astă dată mult mai amplă, mai genială și stufoasă. Pot să ridic în slăvi poporul, să-i dau graiul constelației mele. Am rezistat în așezarea lui și acum îi dau forma care trebuie să-i corespundă.

O, da. Sărutăm totul. Și punem deoparte liniștea, fericirea. Cum spuneam, sunt rămas în timp și păstrez frumusețea neamului din care vin. Azi închin cu zeii un pahar din licoarea strugurilor. Mă leg de mii și mii de cazuri pe care trebuie să le dezvolt. Eram cum nu se poate mai febril și mai plin de om. Domnul meu mi-a dat timp să mă uit peste plapuma omului. Să am grația conviețuirii și să-i dau aproapei praful nostru stelar. Trebuie să gust toată istoria și copilăria ei. E o frumoasă zi de sfârșit de august, răcoroasă și liniștită ca un amurg, ca o trecere lină spre o ființă mai bună. Nu avem voie să fim nefericiți. Frumoasa zi de august mă îmbie la plăceri omenești și la fantezii. Soarele e arzător și strugurii copti. Câtă splendoare! Hamburgul pe coamele dealurilor. Știu și mai mult din cine mă trag și cum a fost posibil totul.

M-am descoperit urcând aceste dealuri. M-am jucat în culorile vremii și am alergat prin vii după un ciorchine. Aici m-a călăuzit sfera timpului și toate le știam din suflul cald al Domnului, dar nu le conștientizam. Pe dealul Istrița m-am îndumnezeit. Mă tem că nu pot arăta tot ce știu sau pot. Știu atâta de multe... Și câte pot fi începute spre adevărul care trebuie să ne apere...

Ce deal! Ce trăire! Numele meu se trăiește în mulțime urcând pe dealuri. Focul stelelor îl luminează în noapte, se aleg fructele și gândul este la tine. Știu ce fac în viitor, ce spun. Tot ce am devenit este soi. Un soi bun din care poți să guști și să te îmbeți de fericire.

O vară plină de revederi istorice, o tulpină de gând lăsată să crească, o frântură din corul divin...

Am plâns când am văzut dorul străbun și limita lui de vârstă. Apoi martirul din mine s-a trezit cântând :

Imnul deșteptării

E vară

E pulbere de soare și cânt

E totul cum nu a mai fost pe pământ

Primire în traiul străbun

Nu o să creadă nimeni cât de bun sunt

Deși m-am copt la focul străbun

Nu pot să am gând care să nu fie

iubit pe pământ

Nu pot să am grai care să nu fie slăvit

M-am apropiat de tot ce e mai sfânt

omul golit, umplut cu vânt...

Cum toate se așează la locul lor și știm

ce trebuie să luăm

sau să lăsăm în gând
Nu voi avea liniște până ce nu pătrund
în cel mai fierbinte gând
în cel mai glorios cuvânt
Da, am arme de legământ
nu este nimic de vândut pe acest pământ
Am rostul pe care l-am avut
este timpul în care mă văd lucrând
prea toate m-au făcut să plâng
și să le ascult
Ridic mâna să fiu văzut
să se știe că încă ascult
chiar dacă, acolo unde sunt, sunt rănit
să se știe că mă revăd cu voi în gând
deși nu mă întreabă nimeni de unde sunt
n-am să pot trăi decât spunând :
Ești aproapele meu și nu te vând
Chiar dacă mi-e frig și nu sunt acoperit
Ești aproapele meu și vreau să te cânt
Aproapele meu și gura de rai în care sunt
Martirul din mine se retrage cântând :
Deșteaptă-te tu, om de pe pământ !
Iubește-ți Tatăl și crede în Cuvânt !
Să fim unul și același pământ
Nu te mai apropia de zeii care te vând.
Oh, ce căldură este pe acest pământ !
Dar ce sete mi-e de Cuvânt...
Cuvântul e temeiul legii pentru care sunt
Istoria pe pământ este un viu gând
Din toate vremurile mele ascult
Sunt cutremurat de Cuvânt.

Poemul acesta îmi trezea o emoție foarte mare. E poemul vieții mele... cu prigoana și stăruința poverii celei mai dulci sau amare povești de viață. M-am ocolit deseori ca să nu mai rostesc adevărul, dar nu pot să mă opresc. Adevărul mă cunoaște prea bine și știe că nu-l abandonez.